

MINIE WIEGMAN (91) RUNT NOG STEEDS EEN STOMERIJ

'Ik ben echt een mensenmens'

Minie Wiegman (91) is een van de oudste ondernemers van Nederland. Al 23 jaar runt ze vijf dagen per week een stomerij in Brummen. Vaste klanten blijven er altijd hangen voor een praatje. "Het is een soort buurthuis."

Het is maar poederkoffie, hoor", zegt Minie Wiegman als ze de koffie klaarmaakt. "Dat hoort hier ook een beetje: lekker eenvoudig." Ze heeft wél keuze uit drie soorten koeken. Minie vult haar koektrommels geregeld bij, want de meeste mensen komen niet alleen naar haar stomerij om een smoezelige jas te brengen. Vrijwel dagelijks is het gezellige rotan zitje in haar winkel bezet met klanten die elkaar kennen. Bij een koffiewafel wisselen ze de laatste nieuwtjes uit. "Het is niet alleen een stomerij, maar ook een soort buurthuis", vertelt Minie lachend.

'De eerste keer dat ik alleen terug naar huis liep, heb ik de hele weg gehuild'

BRUIDSREPORTAGES

'Winkeltje spelen' heeft ze altijd erg leuk gevonden. "Het zit helemaal in me. Ik voel aan wat klanten willen. Er kwam hier eens een stel dat vanuit de stad naar Brummen was verhuisd. 'Niet te geloven zoals je hier ontvangen wordt!', riepen ze verrast. Die gemoedelijkheid kenden ze niet in de stad." Minie deed vijfendertig jaar winkelervaring op in de twee fotozaken in Brummen en Eerbeek, die zij samen met haar man

bestierde. Ook toen al wisten veel vaste klanten hen te vinden. "Mijn man maakte portretten en pasfoto's. Drie keer per week gingen we op pad voor een bruidsreportage. Heerlijk vond ik dat. Het waren de mooiste jaren van mijn leven." Toen haar man in 1993 overleed, besloot Minie te stoppen met de fotozaken. "Ik kon alleen pasfoto's maken, maar geen portretten. Met pasfoto's kon ik geen winkel in stand houden. Onze winkel in Eerbeek deed ik van de hand en die in Brummen liet ik verbouwen tot woonhuis."

ONDER DE MENSEN ZIJN

Kort nadat Minie gestopt was met werken, kreeg zij een telefoontje van stomerij Excellent in Eerbeek. "Zij wilden graag een depot in Brummen openen en vroegen of ik dat wilde beheren. Ze vonden dat wel iets voor mij." Niet zo vreemd, omdat Minie bijna iedereen kent in Brummen en bovendien jarenlang met succes twee fotozaken runde.

"Toch wilde ik er een weekje over nadenken, want een stomerij was wel heel wat anders dan een fotozaak. Maar al snel was ik eruit: ik ging het doen! Thuiszitten is niets voor mij. Ik ben ook helemaal niet van het huishouden. Dit gaf me de kans om

bezig te blijven en onder de mensen te zijn. Ik ben echt een mensenmens."

OP GEWICHT BLIJVEN

Klanten vergeten vaak dat ze al 91 jaar is, omdat ze veel jonger oogt, vitaal is en vol levenslust spreekt. "Dat komt waarschijnlijk omdat ik nog in de running ben. Dat houdt je jong. Wat ook helpt: ik heb een opgewekt karakter en nooit ergens de pest over in." Om er ook van buiten goed uit te blijven zien, doet Minie nog steeds aan de lijn. "Ik weeg 75 kilo en sta elke week op de weegschaal. Als ik er boven zit, ga ik minder eten en neem ik alleen nog appelstroop op brood, totdat ik weer op gewicht ben. Ik ben heel streng voor mezelf. 's Avonds eet ik alleen een stukje vlees, véél groenten en geen aardappelen. Als ik met mijn vriendinnen een pannenkoek ga eten, neem ik heus weleens een glaasje wijn of port, maar daarna doe ik meteen weer rustig aan. Mijn dochter vindt het nog steeds geweldig dat ik dit doe. 'Als mijn moeder ophoudt met de stomerij, is ze binnen een halfjaar dood', zegt ze vaak. Ik denk dat dat ook zo is. Al heb ik natuurlijk meer bezigheden dan de stomerij. Ik kegel al 63 jaar bij kegelclub Concordia. Eerst samen met mijn man, nu met vriendinnen."

ALTIJD EVEN MEELOPEN

Minie herinnert zich nog goed hoe ze op de donderdagavonden met haar man van de kegelclub

naar hun huis aan het eind van de straat wandelde. "We praatten na over de avond en namen thuis altijd nog een afzakkertje. Dat was allemaal in één keer weg toen hij overleed. Weken ben ik niet naar de kegelclub geweest. En die eerste keer dat ik weer ging, liep ik in mijn eentje terug naar ons huis. De hele weg heb ik gehuild. En niemand die op het idee was gekomen om even met me mee te lopen. Sindsdien loop ik altijd mee naar huis met een clublid van wie de man of vrouw net is overleden. En mensen van wie ik weet dat ze verdriet hebben, spreek ik aan om te vragen hoe het met ze gaat. Dan merk ik dat ze dat fijn vinden." Een tijdje geleden zette Minie een vriendin af bij haar huis en reed daarna meteen door. "Later hoorde ik dat ze op de stoep bij haar voordeur was gevallen. Als ik nu een vriendin thuisbreng, wacht ik voortaan altijd totdat ze veilig binnen is. Zo zie je maar: het leven blijft één grote leerschool, ook als je 91 bent." ■